

hinc Jacobus Gothofredus in Chronolog. Cod. Theodosi, & in notis ad eundem Codicem ad leg. V. argumentum sumpsit recedendi ab Hieronymi, & Idacii Chronici, & praelium illud adscribendi anno CCCXLV., quo Nisibi legem eam datam fuisse constat, cujus sententia adhaesere Harduinus ad Orationem primam Themisti, & Pagius in Critica ad annum CCCXLV. Ezechiel Spanhemius tamen ad Orationem primam Juliani, de his omnibus eruditissimè Lectorem monens, sincerè notat sententia Petavii, ac Valesii, (& hic quidem Juliano mendum subesse existimat, & pro inter-
 itos legendum τριτων) suffragari Libanium, qui in Basilico de ea re ita loquitur, ut recentissimè praelium commissum, Partiborumque, sive Perfarum fugam subsecutam innuat, quare praelium hujusmodi videri posse commissum, vel anno CCCXLVIII. juxta Idacium, vel etiam CCCXLIX. juxta Hieronymum, quo anno scriptum Basilicon statuerat Gothofredus in Chronologia Cod. Theodosiani, & leg. 2. Cod. ejusdem de Raptu Virginum, & alia addit, quæ huic sententia favere videntur.

IX. Ex his omnibus Julii Firmici Materni-
 lo a allata mirisicè illustrantur, constatque verba; D ei virtutem utriusque diverso sensistis eventu, re ferenda esse ad Constantium quidem ob Persas apud Singaram in fugam verfos, ad Constantem vero, ob Britannicam reportatam victoriam. Sic autem apparet opus illud à Materno scriptum ante annum CCCL., quo Constantinus occisus est in Gallias ita constat vel post annum CCCXLVIII., vel saltem post CCCXLV., quibus praelium illud, & Perfarum fuga evenit, Constante bellum gerente, exaratum. Cum verò de victoriis hujusmodi ita loquatur Auctor, ut (quod sanè probabile unice videtur) aliquod ante tempus eas reportatas ostendat, vix fieri potest, ut Commentarium exaraverit ante annum CCCXLVIII., quo Protasius Mediolanensis Episcopus in Sardicensi Concilio subscripsit. Maternus itaque Commentarii ejus Auctor differt à Materno, juxta Papebrochii sententiam, Episcopo Mediolanensi prædecessore Protasii, cui Julii nomen convenire nullo modo constat, ac proinde ex hoc etiam capite ruunt asserti Romani Concilii Acta, argumentumque ex eo sumptum pro Agapito Ravennati Episcopo, anno CCCXXXVII., ut pretendit Baronius, immediatè ante Severum, sedente.

CAPUT QUARTUM.

Severi ætas ex Geminiani Vita probatur. Nulla Agapitos, Severosve multiplicandi necessitas. Episcoporum Ravennatum successio certa, cætera obscura. Agnelli fides, & sinceritas.

I. Illud in primis censeo, nullo modo dubitari posse de Severi ætate, ex Actis enim constat, S. Geminiani Mutinensis mortis supervixisse. Licet enim jure dicendum sit Geminiani ejusdem ad Superos jam translatis intercessionibus, alterius Geminiani tempore Attila Mutinæ pertransuentis oculos sic perstrictos, ut, quod loci esset non viderit, quod factum perperam, & reclamante temporum ratione Geminiano ipsi priori viventi tributum est; nulla tamen ratio suppetit, qua dubitari possit de S. Severi, funus S. Geminiani curantis, historia. Hanc Agnellus ex Majorum traditione dissertè tradit, hanc ex Agnello ad verbum descripsit, qui S. Geminiani vitam compinxit, nec est unde inficias ire quæ possit, nisi ex præconcepta Rubei sententia. Severus itaque ex productis supra cap. 3. n.

A 6. vitam produxit ad annum CCCXC.

II. Hinc anno CCCXLVI., quod sensere laudati Bollandus, & Socii, cepisse Episcopum agere, consentaneum videtur; alias qui anno prædicto CCCXC. obiit, vitam, & sedem plusquam credibile sit protraxisset.

III. Verum apparet, nulla nos cogi necessitate, seu Agapitos multiplicandi, ut facit Rubeus, & Ugbellus, alique eos secuti, sive Marcellini sedem ad quinquennium, sexennium, septenniumve contrahendi, quem Agnellus, ut ostendimus, post plurima temporum curricula defunctum dicit, sive Severos alios, Marcellinosve multiplicandi. Ac porro certissimè in hac re fidei, non modò Ursiana Basilica musiva opera, sed maximè Agnelli Pontificalis Liber esse debet. Novimus enim Veteribus Pontificum seriem, & nomina nota satis fuisse ex Dypticis, quibus inter Missarum solemniam per ordinem recitabantur, ex quibus Pontificum Ravennatum seriem collectam ab Agnello, vel à Senioribus, qui notitias suffecere, sive ex Ursiana Ecclesia, in qua alibi se nutritum ab ineunte ætate dicit, consentaneum est. Ab Agnello itaque recedere periculosissimum arbitror, & in eam se necessitatem conjicere dicendi ea, quibus probandis omnino argumenta desunt.

IV. Sicuti autem de Pontificum Ravennatum serie arbitror satis, superque constare, ita video nulla argumenta suppetere, quibus eorum, qui ante Severum sedere, tempus probabilibus limitibus statuatur. Cum enim in Dypticis purum putum nomen apponeretur, eorum etiam, qui martyrio coronati fuerant, sic nil de eorum Actis, nil de eorum ætate ad Agnelli notitiam pervenit. Elogia quibus uniuscujusque vitam definivit, ex meris probabilibus ut plurimum contexit, quod ipse sincerè fatetur infra in vita S. Exuperantii XIX., credens tamen se minimè id agens mentium fuisse, quia, ait, & Episcopi illi, de quibus nihil invenit, hortatores fuere, castique & eleemosinarii, & Deo animas hominum acquisitores. Nec proinde mentiti sunt, qui etiam eadem ex Agnello descripsere; ab historia tamen fide recesere annos uniuscujusque, quibus Episcopatus duravit, statuentes, quod Agnellus non fecit. Et hæc quidem sunt, quæ adnotanda, differendaque censui, ut præconcepta opinio de Actis Synodi Romanæ tollatur, ob quæ seriem Pontificum Ravennatum susceque invertere voluerunt Viri alii eruditissimi.

MONITIUNCULA.

Ad versus Vitæ S. Apollinaris præfixos.

ET hos versus minimè omittendos putavi. Alienos ab Agnelli stylo deprehendet qui tantum leget, ejusdem tamen, vel paulò recentioris ætatis ostendunt latinitas corrupta, & mirabilia in syntaxi hyperbata. Illud etiam addendum est, quod Bonifacii Classensis lumen oculorum receptum D. Apollinaris ope recitent, de quo nihil Agnellus. Tecla etiam prioribus versibus morbo liberata dicitur, Agnello omissa, qui ejus loco Hereni filium anonymum cæcum illuminatum affirmat. Quid sibi velit prius septimi exametris verbum Plamone, obscurum. Cum tamen integritati versus syllaba desit, & alias noverimus Lamone fluvium non longè à Civitate Ravennæ fluxisse in Padusam, videtur Exscriptori litera P. solitariè ponenda, quæ prius transversa linea signata præpositionem post pro seculi genio tempus significantem compendiosè exprimeret, ita quod sensus esset post hæc Lamone id est ad Lamone.